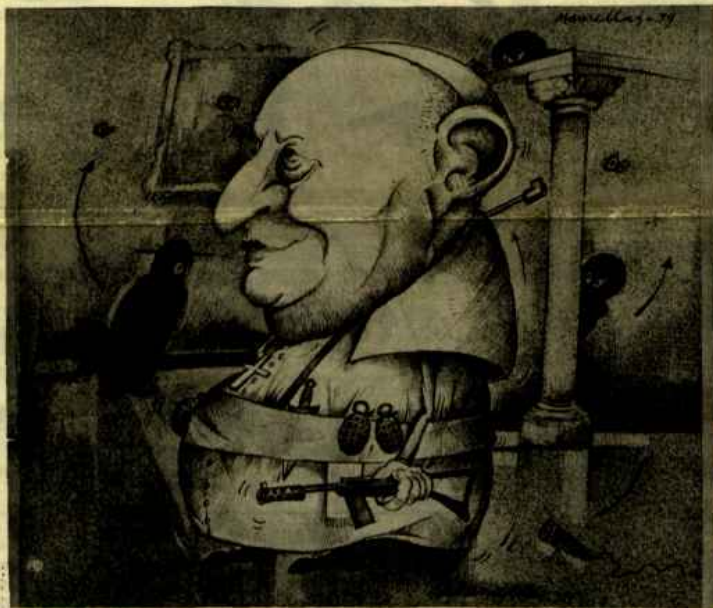

LA C.I.A. ESPIAVA EL VATICÀ

ROBA ESTESA A ROMA

Ho han dit els diaris i és notícia: la CIA espiava Joan XXIII. Una crònica del nostre esclau a la capelleta Sixtina us ho explicarà d'allò millor.

Aquí a Roma es respira un aire que no es pot respirar. O sia que no es pot respirar, no sé si m'enteneu. El Vaticà treu fum per les xemeneies i tots els capellans de la casa s'han posat sotana negra en senyal de dol. L'escàndol del Papa espiat ha rossegat el mateix moll de la institució, i la Cúria no sap com fer-s'ho per tal de dissimular. Perquè va ser el mateix cap de la secretaria d'Estat qui va demanar als americans que espessin: no se'n sabien avenir de tenir un Papa que no fos fatxa, i fins la tonsura se'ls fotia tesa de por.

Així la CIA que era molt amiga d'aquell bona peça d'en Pius-Pius dotzé va decidir d'intervenir-hi: ho varen enmerdar tot amb micròfons. Però l'Esperit Sant va descobrir la malifeta dels ianquis i

aquests varen anar a fer punyetes, a Califòrnia surmer.

Diuen les cròniques que Joan XXIII no estava del tot tranquil i que l'home es passejava amb dues pistoles al cinturó pels corredors de la casa. Els seus espies privats li havien fet saber que els americans el volien viu o mort, i que als saloons del salvatge Oest de Halibut la seva fotografia es passejava amb una nota oferint un milió de dòlars per la seva carcassa. Per això s'havia armat fins la dents. Els ianquis, que de putejar en saben molt, varen demanar a Superman la seva col·laboració i quan ja el tenien convençut a base de mitja dotzena de xiclets i una nena de play-boy Idi Amin li va oferir més bones condicions per un lleig afer local d'aquell hipopòtam vivent.

Les coses es posaven malament per la CIA quan un monsenyor —més exactament un seuseyor— apostòlic, catòlic i suposem romà, els va dir que el Papa tenia un càncer molt ben posat i que el món cristià podia dormir tranquil·lament la pau del senyor, i es va morir.

La història posterior la saben tots. Però, perquè la cúria romana odiava tant el Papa Joan XXIII? Ben senzill, perquè era una persona honrada i no havia fet mai de lladre, ni als pastors ni enlloc.

No se'n sabien avenir els Curials i Golfos d'aquella societat anònima sempre preocupats pels afers d'aquí i no els d'allà. Era un papa pobre i ells no estaven disposats a renunciar a les parcel·les terrenals i a tots els plaers que els donava el tràfec legal de la

droga. (Marx dixit).

I llavors varen demanar l'ajut de la CIA: Ajut nois que tenim papa comunista, que vol nacionalitzar les casulles, que ens farà casar per força, que la colometa s'ha equivocat, etc. I els americans sempre a punt s'enfangeren una vegada més, i ara uns anys després, en surten escaldats. Però d'aquí estant els diem que no es preocupin i que dancin amb nosaltres la sardana dels "capullos", himne nacional de la nostra publicació. Perquè si hi pensàvem bé resulta que on foten la post els nois de la ciàtica acaben arreglant-ho pels seus enemics: que vingui, que vingui!

Lucas R. Simpson, jr.

EXCLUSIVA!!

DIARI D'UNA CASA DE BARETS

Dijous, trenta del mes: Benvolgut diari. Algú més intel·ligent que jo em va dir que darrera d'una estafa sempre hi ha una empresa. Aquesta lluminària, i precisament perquè ho era, mai no ha arribat a ser ministre d'Hisenda i s'ha quedat criant durícies dotze hores cada dia en un extrem de la llima. Jo no gosaria dir tant, perquè encara arribaria a posar en peu de guerra tots els esclaus que treballen per mi. Avui dia, ja se sap: els secretaris s'entenen amb els manyans per fer la llesca a tots aquells que, com jo, en tenen quatre de granats. I, al pas que portem, i amb la debilitat d'un govern incapaç, tots els que aspirem a algun ministeri acabarem escorçant els carrers o netejant els "wàters" de Les Corts.

Avui he anat a Madrid. Teniem una reunió amb un ordre del dia molt concret: l'estratègia que havíem de seguir en aquesta conjuntura. He trobat vells amics: accionistes de les empreses que compren manufacturats a baix preu a les deficitàries de l'INI, gerents de les empreses de l'INI, dirigent de la CEDE, càrrecs dels consells d'administració de la Banca privada, cacics gallegos i espanyols en general, una nodrida representació de l'aristocràcia terratinent, els delegats de les multinacionals més importants que inverteixen al país, membres del Govern, dels braços operatius de l'extrema dreta folklorica, una representació de l'extrema catalana (encara n'hi ha) i funcionaris de l'ambaixada dels Estats Units. La nostra estratègia va quedar, però, en segon terme, perquè de seguida un tema angoixant va ser el centre de la conversa. L'estafa del Banc Central.

A ningú se li escapava que un afer investigat fins el fons podria arribar a conclusions desfavorables als interessos dels que ens havíem trobat allà. Demanàrem al Sr. López Bravo els "dossiers" de Matesa i de Crinavis, que ell coneixia tan bé i tan d'aprop i arribarem a la conclusió que ens calia trobar un Vila-Reyes, i ràpid. Els principals afectats ens informaren que tot estava previst, i que no podíem esquitxar-nos de res. "En primer lloc —digueren— hem buscat el responsable de torn. Vam convèncer un financer arruïnada i conegut per fer de "factòtum". Ell no tenia més remei que acceptar, vista la seva delicada situació. Ademés ens devia algun favor. I la sempre manipulable opinió pública creurà que tenia motius suficients com per incorrer en falta. Ultra això, el nostre home, havia estat dirigint d'una entitat esportiva de renom, i això centraria l'atenció de molta gent vers aspectes marginals de la qüestió. Aquesta persona sap que de descobrir-se tot l'afer, ell té que sortir del país, el temps precís per que tothom conegui la seva condició de poca-vergonya "exclusiu" del frau, després tornarà "arrepentit" i se'l jutjarà. Se'l condemnarà a mil quatre-cents noranta vuit anys de presó per bona conducta. I, a partir d'aquí, el deixarem que vagi dient que es va fer una injustícia i que algun dia dirà tota la veritat. Tanmateix: ell també va ser dels nostres, i li hem de donar l'oportunitat de rentar el seu nom. Això anirà comprovat pels nostres serveis especials de control i vigilància. Estigueu tranquils, que el nostre home s'emportarà el seu secret a la tomba. I si no ho vol fer així, ens encarregarem d'accelerar aquest tràmit".

Tot semblava correcte, de manera que donàrem la nostra conformitat unànim i, com que era molt tard, anàrem a cardar al "Costa Fleming", que el descans del guerrer sempre ha anat bé per aclarir les idees més tèrboles, les que seran portades a terme a la primera ocasió. Fins demà, diari. Demà mataran dos policies més al Nord. Bona nit.

Amb la pipa al morro

Lluny de nosaltres

Són el centre de la ciutat. Una nena amb cara de progrè i filla única, que ens mira amb ulls esblaimats com si demanés alguna cosa. Un nen tan ros que sembla tament europeu, amb esguard esperançat, com si en Güell li hagués de regalar el tros de gespa que precisa. Una àvia que sembla contenta de tenir el retir que es mereix després d'haver treballat tant. Una família que juga. Els heu vist a algun lloc que no sigui a les valles d'UCD? Doncs són el centre de la nostra ciutat. A qui hem de votar la gent normal?.

No és negre

El vicerector Sigüan ha desmentit tota relació amb la sèrie "Raíces". No és cert que els estudiants li hagin de dir "Si, güana" cada cop que parlin amb ell, ni, molt menys, que sigui "massa" Sigüan pels estudiants.

"Fem juntament l'Ajuntament"

Fixeu-vos bé si seran borinots a l'UCD que, no tenint-ne prou de fer l'ajuntament amb les seves dones, ara volen fer-lo amb nosaltres.

El nom fa la cosa

El senyor Miquel Esquiroi és el president de la Unió de Botiguers de Barcelona. Ho comprenem. Amb aquest nom no podria pas presidir un sindicat.

Sacrifici

Els homes d'UCD són els més dissortats d'Espanya. No deu haver-hi res pitjor en aquest país que no poder criticar el Govern.

No n'encerten una

La reunió del consell de ministres acordà investigar el tràfec internacional d'armes. El ministre andalús, Sr. Clavero, exclamà: "¿Mi arma? en er sielo!". Una comissió interministerialista ha pujat allà dalt per veure que passa.

Progrès

Ros Marbà dirigità una simfonia de brams. Ho ha dit la ràdio.

Secret

El secretari d'Estat per l'informació ha dit que la reforma fiscal no pot ser immediata. "Primer cal que acabin de portar el diner a Suïssa", ens ha dit.

Davant l'investidura

Després de perdre la vergonya, Suárez perd la paciència.

Se net

"Hem après moltes coses", ha manifestat en Carles Güell de Sentmenat en tornar d'Europa. "De moment posarem l'Atomium de Brusel·les a la Plaça de la Victòria, la Torre Eiffel ha d'anar damunt de l'Arc de Triomf, el monument al Dr. Robert als urinaris de la plaça de Catalunya i al pati dels Tarongers hi posarem la sireneteta d'Ams-

terdam, perquè ens ho ha demanat el President".

Agafa un taxi, i se'l posava a la butxaca.

Novetats

Tres bèsties a les Corts: els lleons i Blas Piñar amb seu "pito".

El tenen ben posat

Posen el dit a la llaga i s'omplen de pus.

S'ha mort Jean Monnet

El "pare espiritual" d'Europa s'ha mort. Continuen els rumors sobre la identitat del pare de debó.

Infundi

Les militants enganxades del "GRAPO" no es diuen "grapes".

Puntualització

El Sha no volia comprar Cala Turquesa, sinó Cala Persiana.

El conveni del metall

Els cargols protesten: "Femelles! volem femelles!".

entra a l'Ajuntament amb nosaltres i emportat el que puguis !!!

Estat en que va quedar l'article que redactava en Serraí Bandarra quan se'n va anar el corrent elèctric el dia de Sant Josep. Si enceneu el llum podreu llegir-lo.

El gol que no va veure Tarradellas

El Faraó, acompanyat de la seva esposa, va veure el partit del Barça contra els anglesos del Ipswich Town assegut a la llotja del Camp Nou. Com tothom sap el Barça va guanyar per un gol a zero, però curiosament l'Honorable no va pòguer veure el gol perquè estava distret.

El nostre follet infiltrat ens va assegurar que en el moment del gol, en Tarradellas li estava proposant a José Luis Núñez la compra del solar on està ubicat el Palau de la Geneïtat. En

Núñez va prometre que s'estudiarà l'operació i que faria un escàndol sense trafolleries. El follet indiscret ens va dir també que Tarradellas pensa ubicar el Palau al costat de la Moncloa i que si en Núñez li dona les peles que vol per la venda del solar de la Plaça de Sant Jaume, el

President del Barça serà qui s'encarregarà de construir el nou Palau allà a Madrid.

Comprenem perfectament bé els desitjos de l'Honorable de traslladar-se a viure allà i més si es té en compte que l'avió li fa por i el tren el cansa. I

com que també ens han dit que quan parla per telèfon s'adorm, és doncs molt comprensible que l'Honorable vulgui anar a viure allà on viu el seu amo. S'estalvia viatges i trucades telefòniques. I també, si la cosa segueix igual, algun que altre disgust...

L'ha cagat

En Ferrer Salat diu que el seu model de societat no està basat en la lluita del capital i el treball. Home, ja ho sabem. El teu

model de societat està basat en la victòria del capital sobre el treball. Au, de res, cofoi.

Seleccionats

Entre els quinze seleccionats segurs que aniran a Rumania, en Kubala hi ha posat Pau Porta i la seva senyora.

No és veritat

Algun malintencionat ens ha dit que en Baret, el darrer Muntades de moment, estava amagat a la Casa dels Canonges. Fetes les oportunes averiguacions, podem afirmar que tal cosa no és pas veritat. El que sí varem trobar a la Casa va ésser a l'inspector Conesa tot enfeinat cercant una piga de l'Honorable que ningú sabia on l'havia posada.

És veritat

El candidat d'UCD per cornellà és apolític, és a dir, de dretes.

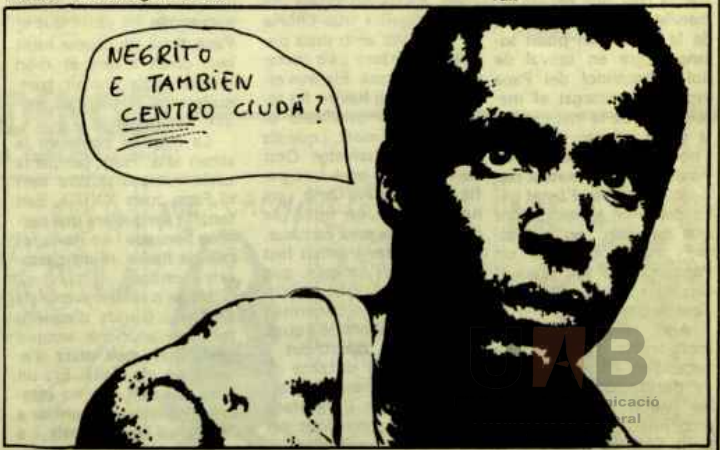
Bona nit, Joanel

Rigurosament cert: en un dels darrers Consells de la Generalitat, el líder socialista Joan Raventós es va dormir en plena reunió. Al donar-se compte de la mig diada que feia el socialista, el Secretari de la Presidència Josep M. Bricall va fer una senyal a Triginer perquè despertés al seu company de partit i de taula. Tot aixugant-se les

baballes, Raventós va posar cara de circumstàncies, és a dir: d'ensopiment.

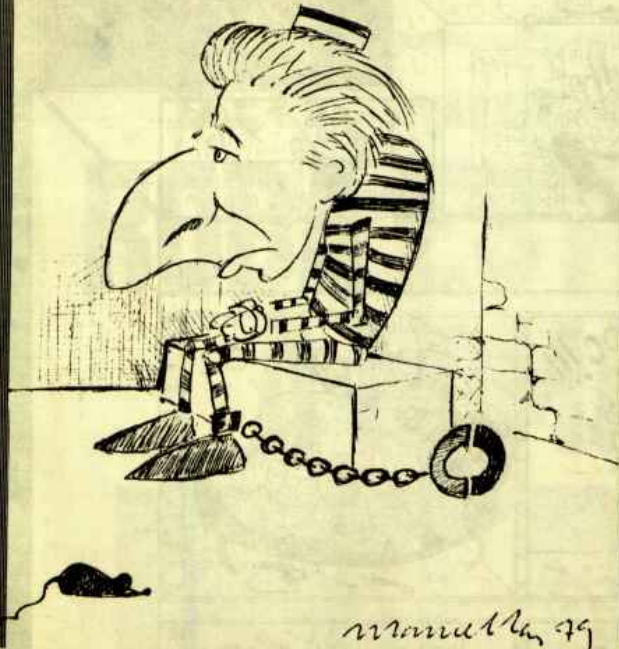
El que no sabem és si en Joanel es va dormir tot somniant amb la mà arribada primavera socialista o bé per avorriment. Tot i que atenen-nos a la "trempera" que acostuma gastar l'Honorable, segur que l'ensopiment era general.

Les Nostres Institucions

BOADELLA A LA PRESÓ

“UCD CUMPLE”

El be negre

Era fill de la República, i això vol dir que no podia ser dolent (els dolents eren els bons), i a més a més, tenia les costelles molsudes. Va fer molta guerra en el seu temps. Llàstima que ja no surti. Sí, sí, és una llàstima que ningú s'hagi atrevit encara a tornar-lo a publicar. Què?. com diu? No, no, s'equivoca, de be negre no n'hi ha més que un, o millor dit, no n'hi havia més que un. Ara?, doncs "LA PIPA D'EN ROC"! Vostè en coneix un altre?. Nosaltres no.

Seguim, però, amb la nostra institució d'aquesta setmana. Seguim explicant-vos que era "El Be negre", cosa que, ben mirat, no ho sabien ni ells. Ara mateix recordem el cas del redactor que va començar a escriure al "Be negre" pensant-se que ho feia a "Lo Pensament Marià". Va adonar-se del seu error al cap de tres anys, quan va comprovar que no li pagaven les seves feines de redactor, que eren quatre: la Pinta, la Niña i la Santa Maria.

Com haureu pogut deduir, els redactors del "Be Negre" no eren gent normal: no miraven la "tele", no llegien els diaris, no tre-

ballaven. Les seves feines eren més aviat primàries i es poden reduir en unes poques pàgines de lletra menuda, per exemple: mam, caca i non. Les seves característiques eren la mala educació congènita, el mal geni natural, la mala sang original, el que tots haguessin tastat la poma d'Eva i, evidentment, que no trepitgessin l'Ajuntament ni per pagar els arbitris municipals. Com es pot veure no menjaven el mateix plat que els altres.

Les reunions del "Be negre" es feien a l'Ateneu, indret de recerca cultural on més d'un s'ha begut el seny a força de llegir llibres de masses pàgines. Els que feien el "Be" no en sabien, de llegir, i l'Ateneu només el feien servir per ocupar la seva golfa i utilitzar-la per parir un be negre cada setmana. Un acte sublim, com us deuen imaginar.

Els propòsits d'aquells senyors eren més aviat deshonestos. Però com que deshonestos són els propòsits de la majoria de nosaltres, aquest és un argument que nosaltres no podem utilitzar. Tant mateix, ens enganyariem a nosaltres mateixos si pensàssim que per dir que som honestos guanyariem lectors. Si algú s'ho cregués deixaria de llegir-nos i si no s'ho cregués, doncs pitjor per ell.

Entre les seves noses, cal que recordem que "el be negre" tenia verruges al nas, però nosaltres no estem disposats a donar-los cap mena de recepte perquè els sabem avessats a mantenir-se solets i a treure herba dels llocs més esquers. Es a dir, no com els d'ara, que se la fan portar del Marroc i se n'omplen la pipa. Per això no fumen de la nostra, que s'omple sempre amb merda de casa.

ÀNIMES DE CANTIR

LEANDRO SAMPER MARTINEZ

La Història parlarà dels qui fem la PIPA D'EN ROC com si d'autèntics il·luminats es tractés. Tot i que, ben mirat i amb la mà al cor, ho som; el que passa és que la nostra sentida, tendre i sincera humilitat no ens permet confessar-ho públicament. I el que diem no és pas per a prendre-s'ho de conya. Tot el contrari.

Fixeu-vos-hi bé: des del primer fascicle —el 10 d'octubre del 78— venim dient que l'Honorable i en Suárez "s'entenen" la mar de bé; vaja, que treballa més per Madrid i per la UCD en Tarradellas, que no pas els saltaparets d'en Sentís o en Cañellas. I queda clar que això està succeint al peu de la lletra; fil per randa. Un altre exemple: com tothom sap, el dia 6 de desembre alguns varen anar a votar allò que se'n diu la Constitució; doncs bé, deu dies abans, és a dir el dia 28 de novembre i concretament en el nostre fascicle número vuit, titulàvem la portada amb un expressiu "Referèndum Constitucional: ha guanyat el pssssss!". Evidentment així va ésser, tot i que per arribar al pssssí varen haver de fer alguna que altre trafolleria. I nosaltres ja ho vàrem pronosticar molts dies abans.

Podríem seguir posant molts més exemples, però renunciem a tal cosa perquè tenim un concepte molt alt de la capacitat intel·lectual i memorística dels nostres ben aimants lectors. I lectors, és clar. Tot i això, permeteu-me que us recordi aquell article que es titulava "La secretària i el President", el qual aparegué en el fascicle número dos, de data 17 d'octubre de l'any passat. Dèiem llavors que Tarradellas, una altra volta, havia tornat anar lluny d'osques amb motiu de suspendre de les seves tasques a la Secretària del Conseller d'Obres Públiques i Urbanisme, la Conxita Fuster. L'Honorable se la va carregar —en el bon sentit de la paraula— perquè segons ell era "una noia perillosa". En l'esmentat article li dèiem al President

de la Geneïtat de Catuïa que, si ens la demanava, li lliurariem una llarga llista de funcionaris que sí que n'eren de perillosos, i no pas la Conxita, que havia tingut sempre un comportament democràtic i és una dona que sempre ha lluitat contra la corrupció i els mètodes feixistes. Dèiem a Tarradellas que tenia al seu voltant una bona colla de funcionaris que porten molts anys apoltronats en el càrrec —tants com d'anti-demòcrates—, que són profundament anticatalans i que tot hi haver-hi Geneïtat, que no Generalitat, continuen xuclant de la mamella com si res hagués passat. No cal dir que l'Honorable ni ens va fer cas; com sempre fa amb tothom, vaja. Amb tothom que no sigui en Suárez, és clar.

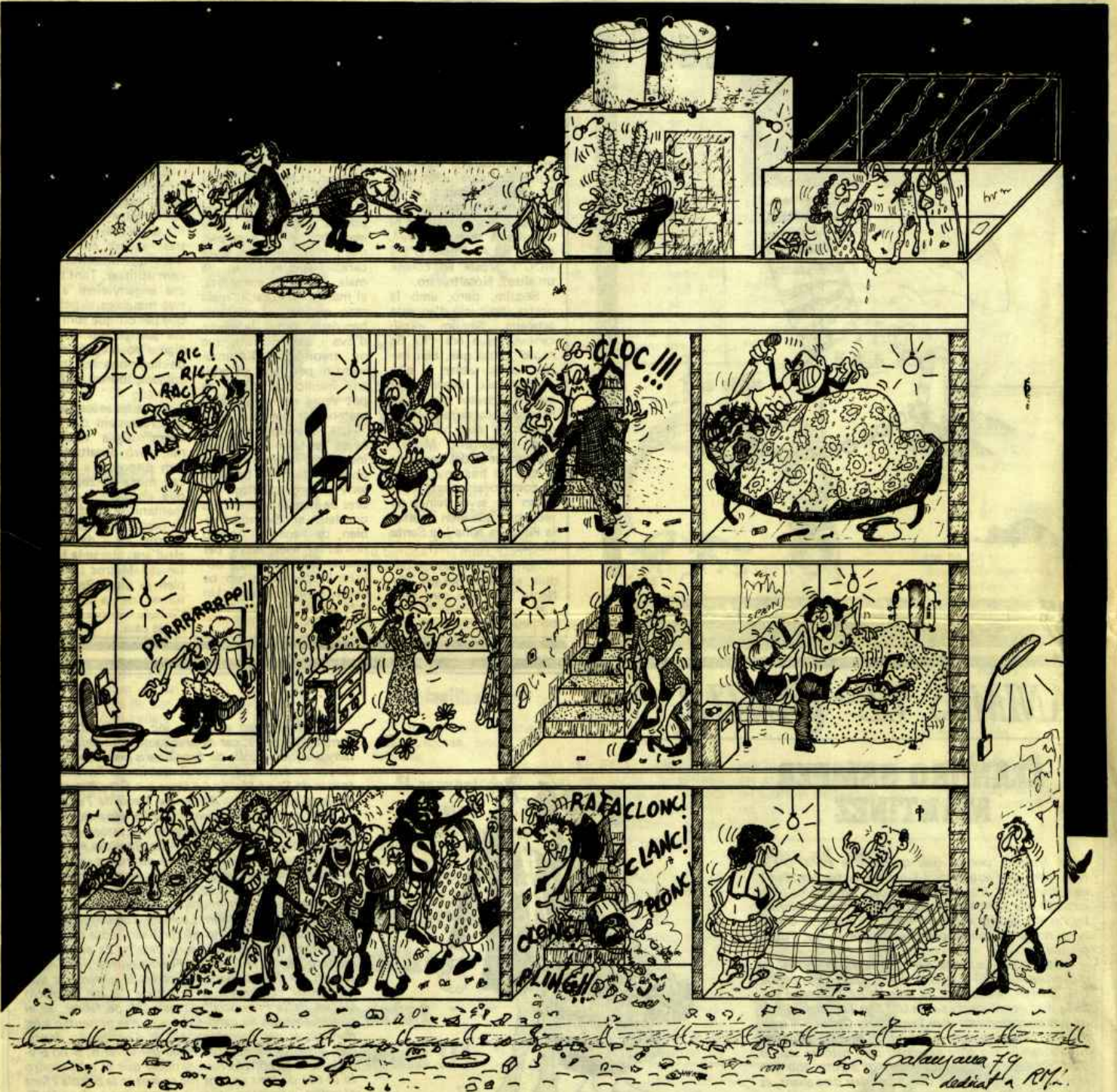
I aquí és quan entra en joc aquest tal Leandro Samper Martínez, car és precisament un dels que pertany a aquesta colla de funcionaris perillosos. Aquest senyor va ésser qui, quan el matrimoni Tarradellas va tornar de Saint Martin Le-Beau a la Geneïtat, portava del braç a la senyora Antonieta Macià de Tarradellas; va ésser qui la conduí per totes les dependències del Palau; va ésser qui, dies després del retorn de l'exili, l'acompanyava a passejar per les Rambles i altres indrets barcelonins. Va ésser, en definitiva, qui va fer de cicerons a la senyora Antonieta durant les primeres setmanes de romandre de nou a Catalunya.

Ignorem si el matrimoni Tarradellas sabia o sap qui és aquest fulano de nom Leandro, i de cognoms Samper Martínez. Per si no el conèixen, cosa que costa de creure, heus-ne ací alguns detalls. Els el candidat número 36 de la llista de Fuerza Nueva per l'Ajuntament de Barcelona; pels incredulds podem dir que ho poden comprovar a la pàgina 18 del "Boletín Oficial de la Provincia" de data 21 de febrer, en el qual hi ha totes les candidatures que es presenten a les municipals per Barcelona. No és d'extranyar, doncs, que algun funcionari del Palau del virrei o, si ho preferiu, del faraó, ens hagi explicat que el tal Leandro fa el tifa de tant en tant tot treient-se la pistola i fent el gallet referent-se als seus "contactos a alto nivel". Ens han dit també que és un reprimít sexual, cosa en la que no hi volem entrar perquè en sortiríem mal parats per allò de la Llei anti-libel. I sabem més coses del fulano com, per exemple, que tothom se'l truï de sobre, per això del departament de Premsa va passar al de Protocol i d'aquí al de Serveis Tècnics. Ara no sabem a on se'l pot trobar, tot i que no ens extranyaria pas que fos el Cap de cuina de la Casa dels Canonges. Com podeu veure es tracta d'una bona peça. I parlant de peces, tindrà una mala peça al teler l'Honorable per deixar-se aixecar la camisa per homes com aquest? Doncs mira que bé, i nosaltres ens pensàvem que només era el "bell Adolfo" i quatre monclovites més els autoritzats per aixecar-li...

De tota manera sempre tindrem el dubte de si el morador de la Plaça de Sant Jaume sabia o ni qui és el tal Leandro. Males llengües ens han assegurat que el coneix fa anys.

DIA 19

QUAN VA ARRIBAR LA LLUM

TELE-EVIDÈNCIES

(EN LA LENGUA DEL IMPERIO, COÑO!)

Galayana 79
dedicat a Pepe